

været saa smaa, at jeg ikke har anset dem for virkelige Fremstridt, eller at jeg har har ment, at de vilde forhindre et Fremstridt, som vi mulig kunde faae ved at vente lidt, og at jeg da ikke har stemt for saadanne Forslag. Naar jeg nu betragter det foreliggende Forslag, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, kan jeg ikke se, at det egentlig er et Lovforslag, som kan gavne Folket i Almindelighed. At lette Handel og Industri, for at lægge Byrden over paa de mindre Bemidlede, forekommer mig ikke at være den rette Wei at gaa. Det forekommer mig, at, hvis vi nu vedtage Lovforslaget uforandret, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, maa man sige, at vi give bort med den ene Haand, hvad vi have faaet med den anden. Jeg kan ikke skjønne, at det, at vi borttage Noget af Tolden for Tømmer og Træ, Kul og Jern og den Slags Varer, kan hjælpe saa stort, naar vi lægge Byrden over paa det, som de mindre bemidlede Klasser bruge. Nu vil man vel gjøre gjældende, at disse Varer, nemlig Brændevin, Bayersk Öl, The og den Slags Varer, ere unødvendige, at dem behøve Folk ikke at bruge, og saa vil man ogsaa sige, at det kan jo være, at naar vi lægge lidt højere Told paa, ville de Vedkommende mulig ikke misbruge nogle af dem i den Grad, hvori man nu siger, at de blive misbrugte. Jeg er forøvrigt ikke i det Tilfælde, at jeg kan se, at de blive misbrugte i en saa overordentlig Grad. At de blive misbrugte, vide vi jo Alle sammen, men jeg tror ikke, at den nævnte Raadmand holder Stik; thi de Varer, som Folk engang ere vant til at bruge, ville de vedblive at bruge, og jeg tror heller ikke, at naar vi lægge lidt paa Tolden af disse Varer, skulde de af den Grund blive mindre brugte, og det tror den høitærede Finansminister da heller ikke, thi han beregner jo, at vi skulle faae meget større Indtægter ind, og for at det kan ske, maa Folk jo vedblive at bruge disse Varer. Nei, dersom vi ville søge at forhindre Misbrugen af disse Driskevarer, maa vi gaa en ganske anden Wei, saa maatte vi lægge saa stor Told paa dem, at Folk ikke kunde evne at købe disse Varer; men saa vilde der alligevel blive den store Forskjel, at de Store, det vil sige de Formuende, vore Herremænd, vore Godseiere, de der have de store Indtægter (M. Andersen: De drikke ikke Brændevin), vilde kunne blive ved at bruge det; det er saa kun Arbejderklassen og Middeklassen, der ikke kunde faa det. Det ærede Medlem siger, at de drikke ikke Brændevin. Det veed jeg ikke; men jeg tror, at drikke de ikke Brændevin, drikke de Vin, og paa Vin

vil man jo ogsaa have Tolden forhøjet. Det Gæste, der bliver at gjøre, naar vi skulle gjøre Noget ad Lovgivningens Wei i den Henseende, maa jo være, at vi forbyde Handel med disse Varer, det vil sige, at man kun maa faae den gennem Apotheket efter Lægerens Anvisning; men det er en Wei, som jeg tror, det ikke er rigtigt at gaa. Jeg skal ikke indlade mig paa at undersøge, hvorvidt det er rigtigt at gaa den Wei; men hvis vi gif den Wei, som der ikke Noget ind gennem Tolden, og det er jo ingenlunde Ministerens Hensigt med Lovforslaget. Ministerens Hensigt er jo at ville have ikke saalidt mere ind af de uformuende Klasser. Det er jo en Selvfølge, at det kan være til Gavn for de mere Formuende, idet jo mere der kommer ind fra den store Del af Befolkningen, desto mindre ville de mere Formuende komme til at betale. Jeg kan godt forstaa, at der er noget Tiltalende for den høitærede Minister i at holde paa denne Toldbestatning; thi det er jo Alle bekendt, at Nar for Nar stige Indtægterne, og Toldindtægterne stige i samme Forhold. Følgen heraf er, at den høitærede Minister behøver ikke at komme med Forslag til nye Skatter. Det kan være meget behageligt for ham, thi Skatter ere ikke vel sete, og saa er han i den Retning fri for det flemme Folkething, som han veed altid stiller en Formue- og Indkomsskat i Udfigt, naar vi skulle have nye Skatter, og er der Noget, den høitærede Minister har Respekt for, saa er det en Formue- og Indkomsskat. Nu, Toldbestatningen kan ogsaa have noget Tiltalende ved sig derved, at Folk betale deres Afgifter efterhaanden lidt ad Gangen. Naar man betaler et Bund Kaffe, betaler man Told, naar man kjøber et Bund Sukker ligeledes. Der er jo Mange, som mene, naar de betale saaledes efterhaanden lidt ad Gangen, at det ikke trykker saa haardt, som naar man har en større Sum at betale paa engang, men dersom vi nu istedetfor en Toldstat, havde en Formue- og Indkomsskat, hvorledes vilde Sagen saa stille sig? Ja, saa vilde Folk vide iforveien, hvormeget de havde at betale i Slat, hvad de i Reglen ikke vide overfor en Toldstat, idet de vilde kunne gaa hen og efterse Værdingen, naar den laa fremme til Eftersyn, og der se, hvor meget de vare satte i Slat for til næste Nar, og dette vilde være heldigt, fordi Folk saa kunde beregne, hvor meget de havde at give ud, hvorved de lettere kunde sætte Tæring efter Næring, som man siger. Dersom Skatten er stor, vilde de kunne spare paa andre Steder og omvendt. Det vilde efter min Mening være langt heldigere. Dersom vi nu f. Ex. tænkte os, at vi af-